

Arrest

nr. 274 929 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en in België geboren te zijn in 2020.

De ouders van de verzoekende partij dienden op 8 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van haar beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 30 september 2021 met nummer X bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissingen en werden de ouders van de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en werd hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 november 2021 dient de moeder van de verzoekende partij in naam van haar dochter, verzoekende partij, een verzoek om internationale bescherming in.

Gelet op de jeugdige leeftijd van de verzoekende partij, wordt haar moeder op 22 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij bent geboren op (...) 2020 in de gemeente Sankt Vith, aldus ben je minderjarig. Je hebt de Venezolaanse nationaliteit. Jouw ouders zijn L.D.J.T.M. (O.V[...]) en G.E.M.Q. ([...]).

Op 8 augustus 2019 en op 25 oktober 2019 dienden jouw vader en moeder respectievelijk een verzoek om internationale bescherming in België in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw vader vreesde immers vermoord te worden door de Guardia Nacional, door mensen van de gemeente of door overheidsgezinde studenten omdat hij lid was van de PSUV, maar andere partijleden hem ervan verdachten geen aanhanger meer te zijn van de regering, en hij ervan beschuldigd werd een verrader te zijn. Jouw vader moest zich ook melden bij de Guardia Nacional, maar deed dit niet, waardoor de Guardia Nacional naar hem op zoek is. Jouw vader vreesde bovendien dat jij omwille van deze problemen zonder hem zal opgroeien. Jouw moeder vreesde dat jij in Venezuela honger zou lijden.

Op 23 maart 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk besloten dat (i) de vragen en opmerkingen van vroegere partijenoten van jouw vader onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade (ii) en er geen geloof werd gehecht aan de problemen van je ouders met de Guardia Nacional. (iii) Uit de verklaringen van jouw ouders over hun profiel en hun familiale en financiële situatie bleek evenmin dat jullie in geval van terugkeer in een zodanig precarie situatie zouden belanden dat zij in de onmogelijkheid zouden verkeren om in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. (iv) De veiligheidssituatie in jouw land van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Jouw ouders dienden beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 30 september 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 261 433. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 10 november 2021 diende jouw vader een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 28 januari 2022 niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen nieuwe elementen werden aangereikt die konden leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Jouw moeder diende op 10 november 2021 ook een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in en verklaarde dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot goed onderwijs, jij honger zal lijden, jij geen medische verzorging zal kunnen krijgen voor je huidaandoening en astma. Jouw moeder vreest ook dat er iemand je van je ouders zal afnemen omdat jullie terugkomen uit Europa en ze denken dat jullie geld hebben.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, G.E.M.Q., opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Je moeder vreest dat wanneer jullie terugkeren naar Venezuela iemand je van je ouders zal afnemen omdat jullie uit Europa komen en veel mensen in Venezuela dan zouden denken dat jullie geld hebben, en er bovendien criminele groepering actief zijn. Jouw grootouders blijken echter de enige personen te zijn die op de hoogte zijn van jouw verblijf in het buitenland en zij praten daar verder met niemand over om jullie niet in gevaar te brengen. Verder heeft ook nog niemand concrete bedreigingen naar jou hierover geuit (CGVS, p. 4). De vrees die jouw moeder inroept voor jou is bijgevolg louter hypothetisch.

Jouw moeder vreest verder nog dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot onderwijs van dezelfde kwaliteit als het onderwijs in België omdat leerkrachten er niet altijd aanwezig zijn, er daardoor soms een week vakantie wordt gegeven en het kan zijn dat de leerkrachten regelmatig kunnen wisselen (CGVS, p. 6). Dat je bij terugkeer terecht zou komen in een onderwijssysteem dat niet voldoet aan de Belgische standaarden kan echter niet worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade, zeker gezien jouw moeder stelt dat er weldegelijk scholen zijn in Venezuela waar je naartoe zou kunnen gaan (CGVS, p. 6).

Verder stelt jouw moeder dat jij medische problemen hebt, meer bepaald astma en een huidaandoening en voert aan dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 4-5). Het CGVS wijst er echter op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Jouw moeder vreest dat jij in Venezuela honger zal lijden. Zij haalde deze vrees echter al aan in kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming van 25 oktober 2019, waarbij reeds geoordeeld werd dat er uit de verklaringen van jouw ouders over hun profiel, familiale en financiële situatie niet kan worden afgeleid dat jullie in geval van terugkeer in een zodanig precare situatie zouden belanden dat zij in de onmogelijkheid zouden verkeren om in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, en waarvoor de beslissing definitief is.

Uit de verklaringen van jouw moeder over jouw profiel en jouw familiale/financiële situatie in jouw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in jouw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jij, indien je zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk".

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"3.1.

De beslissing de CGVS moet gelezen worden in samenhang met de beslissing die genomen werd ten aanzien van de biologische vader van het kind3 (hoewel hij het kind niet officieel erkend heeft op juridisch vlak en dat hij dus geen wettelijke vertegenwoordiger van het kind is).

Ter herinnering, een aanvraag om bescherming werd door de familievader ingediend omdat hij vreesde opgesloten te worden in Venezuela.

Naast zijn nieuwe verklaringen, heeft mijnheer T. ook een aanhoudingsbevel tegen hem neergelegd. Door zijn afwezigheid werd dit bevel aan een familielid betekend, dat nog steeds in Venezuela aanwezig is. Dit element laat enkel toe aan te tonen dat ingeval van een terugkeer naar zijn land van oorsprong, de verzoeker vastgehouden zou worden wegens zijn politieke opinies.

Het verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker, ook al is het misschien nog wat vroeg om deze onmiddellijk gegrond te verklaren, had ontvankelijk verklaard moeten worden.

Bovendien lijkt het CGVS verrassend te vinden dat een aanhoudingsbevel niet rechtstreeks aan de verzoeker betekend werd, maar wel aan een familielid. Maar ook in België gebeurt het dat een gerechtsdeurwaarder een gerechtelijke akte aan een familielid moet betekenen omdat de betrokkene niet aanwezig is.

Het is dus zeker niet verrassend, en zeker niet illegaal dat een gerechtelijke akte aan een derde betekend wordt, indien de bestemming in zijn land van oorsprong afwezig is.

Tenslotte, ingeval van terugkomst in het land, zal het kind geconfronteerd worden met de afwezigheid van zijn vader. Erger nog, het kind zal moeten leven in een land dat hij helemaal niet kent en waarvan hij de gewoontes niet kent.

3.2.

Het CGVS erkent dat er ernstige problemen in Venezuela bestaan. In zijn beslissing, legt het CGVS het volgende uit: «Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. ».

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS acht verkeerdelijk dat het bestaan van een gewapend conflict in Venezuela geen reëel risico betekent voor de veiligheid van de burgers.

Gedurende de maand november 2021 heeft Karim KHAN, Procureur van het Internationaal Strafhof, een onderzoek geopend tegen het beleid van president Maduro wegens misdaden tegen de Mensheid (een primeur in een Amerikaanse staat!).

Op 24 januari 2022 hebben de Verenigde Naties aanbevelingen gegeven om druk te leggen op het beleid van Maduro:

[...]

Tussen 6 en 9 januari 2021 werden extrajudiciële executies uitgevoerd door het beleid van president Maduro. Amnesty International legt in een verslag van 18 februari 2021 het volgende uit: [...]

Samengevat, geeft Amnesty International in zijn verslag van 2021 het volgende aan: [...]

Het blijkt dat de verzoeker op zijn minst een subsidiaire bescherming toegekend moet krijgen. Vanaf het ogenblik dat er elementen bestaan volgens dewelke het beleid van president Maduro misdaden tegen de Mensheid gepleegd heeft, wordt er aangetoond dat een terugkeer van de verzoeker naar zijn land van oorsprong een belangrijk risico op onmenselijke en vernederende behandelingen zou betekenen.

Zo ook worden de misdaden door de regering zelf gepleegd, zodanig dat de regering zelf gewelddaden zonder enige weerstand kan plegen, en dit op het volledige grondgebied. Het is dus verkeerd te stellen dat de problemen in Venezuela zich beperken tot bepaalde delen van het land."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het*

Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, G.E.M.Q., opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen." Deze motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling

6.1. De minderjarige verzoekende partij dient op 10 november 2021 bij de Belgische asiendiensten, met de hulp van haar moeder, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *"de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen."* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

6.3. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de vluchtmotieven die haar ouders aanhaalden, dient erop gewezen dat deze elementen reeds werden besproken in het kader van het beschermingsverzoek van de ouders van de verzoekende partij. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Bij arrest van 30 september 2021 met nummer 261 433 werden de ouders van de verzoekende partij zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. Bijgevolg maakt de minderjarige verzoekende partij, op basis van dezelfde vluchtmotieven als haar ouders, evenmin aannemelijk dat zij om deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Met betrekking tot de eigen feiten die door de verzoekende partij worden aangehaald, met name dat zij in Venezuela geen toegang zal hebben tot goed onderwijs, dat zij er honger zal lijden, dat zij er geen medische verzorging zal kunnen krijgen voor haar huidaandoening en haar astma en dat iemand haar van haar ouders zal afnemen omdat zij uit Europa terugkomen en als welvarend zullen worden beschouwd, wordt in de bestreden beslissing op terechte en omstandige wijze gemotiveerd dat:

"Je moeder vreest dat wanneer jullie terugkeren naar Venezuela iemand je van je ouders zal afnemen omdat jullie uit Europa komen en veel mensen in Venezuela dan zouden denken dat jullie geld hebben, en er bovendien criminele groepering actief zijn. Jouw grootouders blijken echter de enige personen te zijn die op de hoogte zijn van jouw verblijf in het buitenland en zij praten daar verder met niemand over

om jullie niet in gevaar te brengen. Verder heeft ook nog niemand concrete bedreigingen naar jou hierover geuit (CGVS, p. 4). De vrees die jouw moeder oproept voor jou is bijgevolg louter hypothetisch.

Jouw moeder vreest verder nog dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot onderwijs van dezelfde kwaliteit als het onderwijs in België omdat leerkrachten er niet altijd aanwezig zijn, er daardoor soms een week vakantie wordt gegeven en het kan zijn dat de leerkrachten regelmatig kunnen wisselen (CGVS, p. 6). Dat je bij terugkeer terecht zou komen in een onderwijssysteem dat niet voldoet aan de Belgische standaarden kan echter niet worden gezien als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade, zeker gezien jouw moeder stelt dat er weldegelijk scholen zijn in Venezuela waar je naartoe zou kunnen gaan (CGVS, p. 6).

Verder stelt jouw moeder dat jij medische problemen hebt, meer bepaald astma en een huidaandoening en voert aan dat jij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 4-5). Het CGVS wijst er echter op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet."

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat: *"Tenslotte, ingeval van terugkomst in het land, zal het kind geconfronteerd worden met de afwezigheid van zijn vader. Erger nog, het kind zal moeten leven in een land dat hij helemaal niet kent en waarvan hij de gewoontes niet kent."*, wijst de Raad erop dat hij in zijn arrest nr. 261 433 van 30 september 2021 ten aanzien van de ouders van de verzoekende partij onder meer oordeelde dat: *"[...] Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: [...]"*

Voor uw minderjarige zoon vreest u dat hij zonder zijn vader, u, zal moeten opgroeien omwille van u de problemen die u zelf vreest (CGVS xxx, p. 23). Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt u ook deze vrees niet aannemelijk. [...]" Door louter dezelfde vrees te herhalen in onderhavig verzoekschrift werpt de verzoekende partij geen ander licht op deze beoordeling.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind. Te dezen wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij in het licht van haar gezondheidsproblemen, met name haar huidaandoening en haar astma, geen enkel concreet element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat zij louter omwille van deze problemen ingeval van terugkeer naar Venezuela nood zou hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift verweer voert tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van haar ouders, dient erop gewezen dat de verzoekende partij niet middels het indienen van een verzoek om internationale bescherming in haar eigen naam rechtsmiddelen kan aanwenden tegen de beslissingen die door de asielinstanties werden genomen ten aanzien van haar ouders.

6.4. De Raad betwist niet dat Venezuela een hoge mate van crimineel geweld kent, doch zulk crimineel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van het land, met name de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Deze algemene veiligheidssituatie in Venezuela als gevolg van dit crimineel geweld moet in overweging worden genomen in het kader van een beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er evenwel aan dat een loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar dat land daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd. Een individuele beoordeling in het licht van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela dringt zich vervolgens op, waarbij het aan de verzoekende partij is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren, *quod non in casu*. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie is immers louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op persoonsgericht crimineel geweld dat het minimumniveau bereikt om te worden aangemerkt als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wat betreft de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”(eigen onderlijnen)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op rapporten van de Verenigde Naties en van Amnesty International, dient erop gewezen dat zij in de voetnoten 4, 5 en 6 van haar verzoekschrift weliswaar verwijst naar een stuk 3, 4 en 5, doch dat zij aan haar verzoekschrift geen stukken 3, 4 en/of 5 voegt en evenmin vermeldt in de inventaris bij haar verzoekschrift. Evenmin neemt de verzoekende partij een weblink naar betreffende rapporten op in haar verzoekschrift. Aldus is de Raad, die te dezen onderzoeksbevoegdheid ontbeert, niet in de mogelijkheid de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde informatie te verifiëren. Ten overvloede dient erop gewezen dat deze geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) en het beeld bevestigt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij en haar ouders in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. Zij tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Hieromtrent werd reeds in het arrest met betrekking tot het beschermingsverzoeken van de ouders van de verzoekende partij geoordeeld dat:

“Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen in dit verband het volgende wordt uiteengezet: “Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in staat was een huis te kopen (CGVS xxx, p. 4), dat u geld had gespaard om het te verbouwen (CGVS xxx, p. 10), dat u geld verdiende met uw werk (CGVS xxx, p. 7) en steun kreeg van uw ouders (CGVS xxx, p. 7). Naast de bovenstaande problemen haalt u geen andere problemen aan, ook niet wanneer u er naar gevraagd wordt (CGVS xxx, p. 15). Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarnaast dat ze in het verleden werkte (CGVS xxx, p. 7), dat ze haar moeder hielp op financieel vlak (CGVS xxx, p. 8). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie bij terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen. Uw partners vrees dat jullie zoontje honger zou lijden ingeval van terugkeer naar Venezuela (CGVS xxx, p.19), maakt ze dan ook niet concreet aannemelijk.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.” Voormelde concrete en terecht motieven van de bestreden beslissingen worden niet weerlegd door de verzoekende partijen. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, brengen de verzoekende partijen geen afdoende, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zullen onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

7.2.6. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

7.2.7. *In casu* blijkt niet dat de verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geïdendeerd of dat zij behoren tot een groep van geïdendeerde personen. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit de administratieve dossiers of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen in concreto dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Alles in acht genomen, kan voor de verzoekende partij geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt. Het blijkt niet dat de verzoekende partij specifiek werd of alsnog wordt gevisieerd door bendeleden in Venezuela, noch is er enige andere concrete indicatie dat zij in het oog wordt gehouden.

De Raad besluit dat, het geheel van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de veiligheidssituatie in Venezuela, er evenwel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt.

6.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In arrest nr. 261 433 van 30 september 2021 oordeelde de Raad met betrekking tot de regio van herkomst van de ouders van de verzoekende partij dat:

“7.3.5. Verzoeker is weliswaar afkomstig uit Maracaibo gelegen in de deelstaat Zulia, maar verzoekster is afkomstig van Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo. De verzoekende partijen verklaren in Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo een woning te bezitten. Dit blijkt eveneens uit de bijgebrachte documenten. Na hun terugkeer uit het buitenland, en voor hun vlucht naar Europa wensten verzoekers zich aldus te vestigen in de deelstaat Carabobo van waar verzoekster afkomstig is. Bijgevolg dient rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo.” Aldus dient in hoofdte van de verzoekende partij eveneens rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in

de deelstaat Carabobo actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Zij voert weliswaar aan dat er in Venezuela misdaden tegen de menselijkheid worden gepleegd, ook door de autoriteiten die dergelijke misdaden op het gehele Venezolaanse grondgebied kunnen plegen, doch uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er op het hele Venezolaanse grondgebied daadwerkelijk sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op rapporten van de Verenigde Naties en van Amnesty International, dient erop gewezen dat zij in de voetnoten 4, 5 en 6 van haar verzoekschrift weliswaar verwijst naar een stuk 3, 4 en 5, doch dat zij aan haar verzoekschrift geen stukken 3, 4 en/of 5 voegt en evenmin vermeldt in de inventaris bij haar verzoekschrift. Evenmin neemt de verzoekende partij een weblink naar betreffende rapporten op in haar verzoekschrift. Aldus is de Raad, die te dezen onderzoeksbevoegdheid ontbeert, niet in de mogelijkheid de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde informatie te verifiëren. Ten overvloede dient erop gewezen dat deze geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal aangehaalde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) en het beeld bevestigt dat er het gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zich heden beperkt tot de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalde die een apart verzoek rechtvaardigen.

Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

7. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van "*het algemeen beginsel van behoorlijk*", kan niet worden vastgesteld van welk beginsel van behoorlijk bestuur zij de schending aanvoert.

8. De verzoekende partij preciseert verder niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. Evenmin preciseert de verzoekende partij op welke wijze zij het "*algemeen beginsel van voorzichtigheid*" geschonden acht. Deze schendingen worden bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS